

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **V. Ch. H.**, zastoupený JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 2. 2019, č. j. 17 A 9/2019 – 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jakubovi Backovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 8. 2018, č. j. OAM-174/LE-LE05-LE26-PS-2018 (dále také jen „*rozhodnutí o zajištění*“), rozhodl podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „*zákon o azylu*“), o zajištění žalobce. Žalovaný měl za prokázané, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se hrozícímu správnímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Žádost žalobce podal až po zadržení policií při neoprávněném pobytu, zajištění za účelem realizace vyhoštění a po umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Žalovaný stanovil dobu zajištění do 13. 12. 2018. Uplatnění zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu neshledal účinným. Žalovaný dále rozhodnutím ze dne 12. 12. 2018, č. j. OAM-174/LE-LE05-LE05-PS2-2018 (dále jen „*rozhodnutí o prodloužení zajištění*“), prodloužil na základě § 46a odst. 5 zákona o azylu dobu zajištění žalobce do 23. 12. 2018.

[2] Proti rozhodnutí o prodloužení zajištění brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „*krajský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 12. 2. 2019, č. j. 17 A 9/2019 – 39, zamítl jako nedůvodnou. Žalobce v žalobě především namítal, že napadené správní rozhodnutí je vnitřně rozporné. Žalovaný prodloužil dobu zajištění, neboť k žalobci přistupoval jako k osobě, která učiní cokoli pro to, aby byla propuštěna ze zajištění, setrvala na území členských států Evropské unie a případně vycestovala do cílové země (Spolková republika Německo). Zároveň ovšem žalovaný v napadeném rozhodnutí vyjádřil názor, že není jasné, zda žalobce podal či podá žalobu proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany. Tyto závěry žalovaného vzájemně nekorespondují.

[3] Žalobce dále uvedl, že krátké desetidenní zajištění nesleduje žádný logický účel a nelze jej ničím ospravedlnit. V době prodloužení zajištění již byla takřka vyčerpána zákonná doba zajištění a bylo evidentní, že po jejím uplynutí bude žalobce ze zařízení pro zajištění cizinců propuštěn, bude ubytován v pobytovém středisku pro žadatele o mezinárodní ochranu a bude-li chtít, jednoduše toto středisko opustí a odcestuje. Tvzení žalovaného, že není zřejmé, zda žalobce podá žalobu proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, nemůže obstát. V takovém případě by totiž došlo k využití institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, a řešení pobytové situace žalobce by převzaly orgány policie.

[4] Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku konstatoval, že dosavadní jednání žalobce nedávalo dostatečnou záruku jeho dobrovolné spolupráce se správními orgány. Krajský soud v této souvislosti připomněl, že žalobce byl dne 21. 8. 2018 společně s dalšími 24 vietnamskými občany zadržen německou policií na dálnici A17, a to bezprostředně po překročení státní hranice do SRN. Protože žalobce vstoupil na území SRN nelegálně a bez cestovního dokladu, byl dne 23. 8. 2018 na základě readmisní dohody předán orgánům Policie České republiky. Při kontrole totožnosti nepředložil žádný doklad a nebyl schopen prokázat oprávněnost pobytu na území Schengenského prostoru. Z napadeného rozhodnutí bylo podle soudu zřejmé, že stále trvaly důvody dle prvotního rozhodnutí o zajištění, především potřeba zabezpečit přítomnost žalobce za účelem správního vyhoštění, které mu nepochybně hrozilo. Dalším důvodem byla skutečnost, že žalobci nebyla dne 23. 11. 2018 udělena mezinárodní ochrana, vznikla proto akutní potřeba zabezpečit žalobcovu přítomnost za účelem případného správního vyhoštění. Krajský soud shrnul, že žalovaný dostatečně posoudil individuální poměry žalobce, neshledal mírnější donucovací opatření účinnými a jeho závěry měly oporu ve zjištěném skutkovém stavu. V řízení nebylo zjištěno nic, co by mohlo vést k upuštění od zajištění, žádnou takovou okolnost žalobce nezmínil ani v žalobě.

[5] Krajský soud se dále neztotožnil s tím, že rozhodnutí o prodloužení zajištění je vnitřně rozporné. Toto rozhodnutí bylo řádně a přezkoumatelným způsobem odůvodněno. Úvahy žalovaného sledovaly logický cíl, a to zajistit přítomnost žalobce pro součinnost se správními orgány. Ani v prodloužení zajištění až na maximální zákonnou dobu soud nespátrával – s ohledem na důvody zajištění a splnění všech podmínek v § 46a odst. 1 zákona o azylu – žádné pochybení. Závěrem krajský soud poukázal na to, že předchozí žalobu proti rozhodnutí o zajištění zamítl a důvody žalovaného pro zajištění žalobce potvrdil. Žalobce v žalobě proti rozhodnutí o prodloužení zajištění nepřinesl nová fakta, lze tedy mít za to, že původní důvod zajištění stále trval. Účel zajištění i důvod pro jeho prodloužení měl krajský soud za prokázaný.

pokračování

[6] Proti rozsudku krajského soudu, jímž byla žaloba zamítnuta, brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Stěžovatel namítá, že krajský soud podobně jako žalovaný nedůvodně vycházel z předpokladu, že stěžovatel možná nepodá žalobu proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, což by mělo za následek jeho propuštění ze zajištění. Takový předpoklad přitom nepřipadal v úvahu – jak sám žalovaný fakticky uznal a přesvědčivě zdůvodnil, je stěžovatel osobou, která učiní za účelem zmaření vyhoštění jakýkoli krok. Bylo proto zřejmé, že podá též žalobu proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany. Pro prodloužení zajištění, které takřka atakuje zákonný limit 120 dní, neexistuje žádné smysluplné ospravedlnění. Rozhodnutí žalovaného i napadený rozsudek tedy nemohou obstát. V kasační stížnosti stěžovatel dále opakuje část své předchozí žalobní argumentace (k tomu viz rekapitulace obsahu žaloby v odstavci [3] výše).

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti trvá na tom, že rozhodnutí o prodloužení zajištění bylo vydáno v souladu se zákonem o azylu. Stěžovatel během pobytu na území České republiky vědomě nerespektoval své povinnosti. Zjištěné okolnosti svědčily pro závěr, že žádost o mezinárodní ochranu podal stěžovatel pouze účelově s cílem odvrátit či pozdržet hrozící správní vyhoštění. Žalovaný v rozhodnutí o prodloužení zajištění uvedl, z jakých podkladů a okolností vycházel. Rovněž konkrétně zdůvodnil, proč je zajištění stěžovatele v zařízení pro zajištění cizinců nezbytné.

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud úvodem podotýká, že soudnímu přezkumu již bylo podrobeno rozhodnutí o zajištění stěžovatele ze dne 29. 8. 2018. Žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl krajský soud rozsudkem ze dne 22. 10. 2018, č. j. 17 A 130/2018 – 38. Kasační stížnost stěžovatele proti uvedenému rozsudku zamítl Nejvyšší správní soud jako nedůvodnou rozsudkem ze dne 21. 2. 2019, č. j. 9 Azs 420/2018 – 32 (všechna citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud si je vědom, že v odkazovaném případě předestřel stěžovatel odlišné námitky od nyní posuzované věci (jednalo se především o námitky ohledně posouzení využitelnosti zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu). Považuje však za podstatné, že důvodnost a zákonnost zajištění stěžovatele podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla v citovaných rozhodnutích potvrzena. Kasační soud k tomu v rozsudku č. j. 9 Azs 420/2018 – 32 poznamenal, že „[m]á za nesporné, že stěžovatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v návaznosti na své zajištění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Ztotožňuje se s názorem krajského soudu i žalovaného, že existují oprávněné důvody se domnívat, že stěžovatel podal tuto žádost pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění. Ostatně tuto skutečnost stěžovatel nepopírá, naopak ji ve své kasační stížnosti potvrdil. Vjíslovně uvedl, že důvod zajištění dle předmětného ustanovení nezpochybňuje.“

[12] Výše uvedenou optikou nahlížel zdejší soud i na nyní projednávaný případ. V podstatě jedinou námitkou proti napadenému rozsudku je, že krajský soud shodně s žalovaným nedůvodně vycházel z předpokladu, že stěžovatel nepodá žalobu proti rozhodnutí o neudělení

mezinárodní ochrany. Podle stěžovatele byla tato okolnost takřka jistá a prodloužení zajištění o 10 dnů tak nemohlo plnit žádný účel a tento krok byl nelogický a v rozporu se zákonem.

[13] Nejvyšší správní soud tento názor stěžovatele nesdílí. Soud je přesvědčen, že důvod zajištění nadále trval. Je nepochybné, že bylo nutné zajistit přítomnost stěžovatele pro účely dalšího řízení a zejména případného správního vyhoštění, a to tím spíše, jestliže žalovaný mezitím žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany nevyhověl. Úvahy žalovaného o tom, že nelze postavit najisto, zda stěžovatel podá žalobu proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, považuje kasační soud za logické. V době vydání rozhodnutí o prodloužení zajištění (dne 12. 12. 2018) žalovaný neměl informaci o tom, zda žalobce podal správní žalobu proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany. Lhůta pro podání této žaloby přitom žalobci měla uplynout dne 13. 12. 2018, tedy poslední den platnosti zajištění stěžovatele podle prvotního rozhodnutí o zajištění. Uvedené potvrdil krajský soud v napadeném rozsudku, kde uvedl, že stěžovatel podal předmětnou žalobu prostřednictvím provozovatele poštovních služeb až dne 12. 12. 2018. Žalovaný proto nerozhodl v rozporu se zákonem (či nelogicky), pokud za dané situace dobu zajištění stěžovatele prodloužil.

[14] Okolnost, že v dané věci došlo k využití maximální zákonné doby zajištění podle § 46a odst. 5 zákona o azylu (120 dní), sama o sobě nesvědčí pro nezákonnost rozhodnutí o prodloužení zajištění. Podstatné je, že žalovaný tuto hranici nepřekročil. Kasační soud znovu zdůrazňuje, že samotný primární důvod zajištění, tedy zajistit součinnost stěžovatele se správními orgány, v době vydání rozhodnutí o prodloužení zajištění bezpochyby trval. Sám stěžovatel se nijak nebrání závěru, že je osobou, která učiní za účelem zmaření vyhoštění jakýkoli krok. Stěžovatel se správními orgány dříve nespolečupracoval a na území členských států EU vstoupil nelegálně a bez cestovního dokladu. Je tak zřejmé, že žalovaný mohl stěžovat riskovat jeho propuštění ze zajištění, byť případně jen na krátkou dobu, neboť takový postup by s ohledem na okolnosti věci a poměry cizince zakládal důvodné nebezpečí, že stěžovatel se bude příslušným orgánům vyhýbat či jinak zmaří další průběh řízení.

[15] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. (výrok I. tohoto rozsudku).

[16] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by měl procesně úspěšný žalovaný, kterému však v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II. tohoto rozsudku).

[17] Stěžovateli byl krajským soudem ustanoven zástupce JUDr. Ing. Jakub Backa, advokát se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, a to usnesením ze dne 16. 1. 2019, č. j. 17 A 9/2019 – 18. Odměnu a hotové výdaje ustanoveného zástupce v takovém případě hradí podle § 35 odst. 10 s. ř. s. stát. Ze spisu vyplývá, že ustanovený zástupce ve věci učinil jeden úkon právní služby, a to sepsání doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif); dále jen „advokátní tarif“]. Za něj mu náleží odměna podle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu ve výši 3 100 Kč. K tomuto úkonu se přiznává náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč. Ustanovený zástupce doložil, že je plátcem DPH, proto mu výše odměny byla navýšena o 714 Kč (§ 14a advokátního tarifu). Zástupci stěžovatele se tedy přiznává odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4 114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího

pokračování

správního soudu do 30 dní od právní moci tohoto rozsudku. Náklady zastoupení stěžovatele nese stát (§ 60 odst. 4 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.; viz výrok III. tohoto rozsudku).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. července 2019

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu